

Anunciació de lluna plena

El vent del fred hivern que s'apropava li fuetjava les galtes deixant-les envermellides. Abraçava els llibres amb força contra el seu pit, com si tingués por de perdre'ls. Les fulles de tonalitats marronoses i grogues cruïen sota les seves gruixudes botes de pell al ritme de les seves precipitades passes. El sol ja començava a acomiadar-se deixant un espectacle de llums de colors al cel. No es va aturar ni un instant per veure'ls. Estava massa concentrada intentant caminar el més ràpid possible. La posta de sol per ella només era una anunciació de l'arribada de la nit.

Va mirar l'hora al rellotge que duia al canell. Dos quarts de set. Massa tard. Va sentir com l'adrenalina recorria ràpidament les seves venes fent-la córrer. Ja no es veia el sol a l'horitzó tot i que, hi havia un rastre de colors darrere seu. Va accelerar el pas. Notava com li cremaven les cames per cada gambada que donava mentre deixava enrere els bedolls, gairebé nus, que es trobaven a cada costat de la llarga rambla.

Als carrers hi regnava el silenci. L'únic que se sentia eren les seves cruïents passes i la seva respiració irregular. El cel ja començava a prendre un color negrós. "Oh, no...", va pensar. A mesura que la foscor s'apoderava del seu voltant, el seu cor batejava més de pressa. Va arribar un punt que la nit era ja tan negra que li costava identificar el que tenia davant.

Llavors, ho va sentir. Ja no tenia temps de fugir, la seva única opció era amagar-se. Es va aturar uns instants abans de tornar a córrer, aquest cop de forma perpendicular a com ho havia estat fent abans. Va tornar cap a la dreta, pujant dos carrers i mig i va trobar el que cercava. Lletjos i fastigosos contenidors de rebuig. Va obrir la tapa grisa i enganxosa d'un d'aquests intentant contenir les arcades. Feia una pudor agra, però era la seva última esperança. Va entrar a dins i va tancar la tapa. Estava arraulida entre les bosses plenes de brosa dels habitants d'aquell barri.

Estava completament a les fosques, encara abraçant els llibres. No havia d'haver-se quedat fins a tan tard. I menys sabent que aquella nit hi hauria lluna plena. Ho va tornar a sentir. Un udol llarg i potent que trencava el silenci de la nit. Es va estremir. Respirava amb dificultat. Dins del contenidor no hi havia bona oxigenació i el fet d'estar extremadament nerviosa no hi ajudava.

Van passar al voltant de deu minuts en els quals no va sentir res. El batec del seu cor es va anar alentint fins que, finalment, va sentir-ne un altre. Aquest era més breu, més agut i més... proper. Durant els cinc minuts següents, la freqüència amb què en sentia va augmentar i la distància des d'on els sentia va disminuir significativament. És en aquells moments en els quals es va adonar que no es tractava d'un sol llop. Eren molts i udolaven uns per sobre dels altres.

Havien passat trenta-cinc minuts des que estava al contenidor i ja era conscient que estava perduda. Semblava que els udols provenien d'escassos metres de distància d'on era ella.

L'havien trobat. Ja no només sentia els udols, sinó que també sentia les seves respiracions. Tres quarts d'hora havien passat quan va sentir per primer cop com grataven agressivament les parets del contenidor. En amb prou feines mig minut ja s'hi havien enfilat a sobre. L'únic que la separava del que havia de venir era aquella fastigosa tapa de plàstic de menys de cinc centímetres de gruix.

Aleshores van obrir.